

sednaste arbeten, kapitlet om den naturliga filosofien dock är dess lefvande sida, om jag så får uttrycka mig; ty alla dess lysande upptäckter skulle vara af mindre gagn för menniskoandens utveckling, så framt man ej förstode att skärskåda dem från en filosofisk synpunkt och insåge att den i likhet med andra vetandets grenar bör bidraga *till undervisningen om hvad vi äro*. När vi betrakta det oss omgifvande universum, se vi i sjelfva verket den stora enhet med hvilken vi böra sätta oss i förbindelse för att lära känna vår verkliga rang inom skapelsen; och utan ett sådant jemförande studium skola vi lefva på ytan af en okänd värld, utan att ens veta hvar vi äro eller hvilka vi äro i förhållande till hela den skapade världen. Ja, astronomien bör hädanefter blifva filosofiens kompass, dess klara ledstjerna, som går framför henne, kastande sitt ljus öfver världens vägar. Länge nog har människan lefvat isolerad i sin dal, okunnig om sitt ödes forntid och framtid; länge nog har hon legat invaggad i en obestämd drömvilla rörande sin verkliga ställning, i ett falskt och vansinnigt bedömande af den omätliga skapelsen. Må hon uppvakna i dag ur sin sekelgamla domning, må hon betrakta Guds verk och, erkännande dess storhet, lyssna till naturens undervisning, och må hennes inbillade isolering försvinna, så att hon i himmelens djup må kunna se människoslägten, som lefva och efterträda hvarandra i de oändligt aflägsna rymderna!

Vi skola grunda vår lära på bevis af flera olika slag, hvarigenom arbetet kommer att sönderfalla i flera hufvudafdelningar.

I den första afdelningen skola vi egna några betraktelser åt läran historiska del, hvaraf skall framgå, att alla tidens, alla länders och alla troslärors framstående män trodde på världarnas flertal. Vi hoppas, att detta förhållande skall komma vågskålen att sjunka något till fördel för vår åsigt. I de föl-